

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 27 lutego 2014 r.*

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego
wspólnotowego znaku towarowego TEEN VOGUE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy
VOGUE — Dopuszczalność — Kwalifikacja żądań — Względna podstawa odmowy rejestracji —
Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Identyczność lub podobieństwo towarów —
Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Częściowa
odmowa rejestracji

W sprawie T-509/12

Advance Magazine Publishers, Inc., z siedzibą w Nowym Jorku, Nowy Jork (Stany Zjednoczone),
reprezentowana przez C. Aikensa, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM),
reprezentowanemu przez V. Melgar, działającą w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem
w charakterze interwenienta, jest:

Nanso Group Oy, z siedzibą w Nokii (Finlandia), reprezentowana przez adwokata M. Tuominena,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 września 2012 r.
(sprawa R 147/2011-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Nanso Group Oy
a Advance Magazine Publishers, Inc.,

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias, prezes, M. Kancheva i C. Wetter (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 16 listopada 2012 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 28 lutego
2013 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 15 lutego 2013 r.,

po zapoznaniu się z repliką złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 14 maja 2013 r.,

uwzględnwszy zmiany w składzie izb Sądu,

uwzględnwszy, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy i w zastosowaniu art. 135a regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

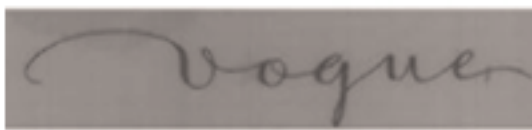
wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 31 października 2003 r. skarżąca, Advance Magazine Publishers, Inc., dokonała w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 146), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].
- 2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wystąpiono, jest oznaczenie słowne TEEN VOGUE.
- 3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację znaku, należą do klasy 25 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają następującemu opisowi: „odzież, obuwie, nakrycia głowy; części i akcesoria do wszystkich uprzednio wymienionych towarów”.
- 4 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 52/2006 z dnia 25 grudnia 2006 r.
- 5 W dniu 23 marca 2007 r. interwenient, Nanso Group Oy, wniósł na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009) sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla towarów wskazanych w pkt 3 powyżej.
- 6 Sprzeciw opierał się na następujących wcześniejszych znakach towarowych:
 - szwedzkim słownym znaku towarowym VOGUE, zarejestrowanym w dniu 24 stycznia 1969 r. pod numerem 126124 i oznaczającym towary z klasy 25 odpowiadające następującemu opisowi: „odzież, w tym kozaki, buty i kapcie”;

- odtworzonemu poniżej szwedzkiemu graficznemu znakowi towarowemu, zarejestrowanemu w dniu 27 sierpnia 1934 r. pod numerem 43934 dla towarów należących do klasy 25:

- zgłoszeniu fińskiego słownego znaku towarowego VOGUE, dokonanemu w dniu 5 października 1998 r. – sygn. akt T 199803628, i odnoszącemu się do towarów z klasy 25;
 - zgłoszonej dodatkowej nazwie handlowej VO Gue.
- 7 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano się na podstawę odmowy rejestracji określoną w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009].
 - 8 W dniu 7 kwietnia 2008 r., w toku postępowania w sprawie sprzeciwu, skarżąca złożyła pismo procesowe, w którym domagała się przedstawienia przez interwenienta dowodu na okoliczność rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych przywołanych na poparcie sprzeciwu, zgodnie z art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009), w następstwie czego Wydział Sprzeciwów wezwał interwenienta do przedstawienia tego dowodu.
 - 9 W dniu 9 października 2008 r. interwenient przedstawił różne dokumenty mające wykazać, że wcześniejsze znaki towarowe były rzeczywiście używane.
 - 10 W dniu 16 listopada 2010 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw, odmawiając rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich rozpatrywanych towarów.
 - 11 W dniu 14 stycznia 2011 r. skarżąca wniosła do OHIM, na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009, odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.
 - 12 Decyzją z dnia 17 września 2012 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Czwarta Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie i nakazała skarżącej zapłatę na rzecz interwenienta kwoty 1 200 EUR tytułem kosztów poniesionych przez niego w związku z postępowaniem w sprawie sprzeciwu i z postępowaniem odwoławczym. Izba Odwoławcza stwierdziła, że Wydział Sprzeciwów słusznie uwzględnił sprzeciw, ponieważ prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nie mogło być zostać wykluczone z powodu identyczności lub podobieństwa towarów oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym, a mianowicie odzieży, obuwia i nakryć głowy, oraz tych chronionych wcześniejszym szwedzkim słownym znakiem towarowym VOGUE, a także z powodu przeciętnego podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń. Uznała ona ponadto, że używanie wskazanego powyżej wcześniejszego znaku towarowego zostało wystarczająco dowiedzione, aczkolwiek jedynie dla odzieży dzianej.

Żądania stron

- 13 Skarżąca wnosi do Sądu o:
 - oddalenie sprzeciwu w zakresie dotyczącym nakryć głowy oraz trzewików, kozaków, sandałów, koszul, koszul damskich, sukni, spódnic, żakietów, pulowerów, kostiumów, swetrów rozpinanych, spodni, krótkich spodenek, strojów kąpielowych, płaszczy, apaszek, szelek i pasków;
 - obciążenie interwenienta kosztami postępowania.

14 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 15 Należy uściślić, że rzeczywistym celem skargi skarżącej, która wnosi o oddalenie sprzeciwu dla niektórych wskazanych w niej towarów, jest wydanie przez Sąd decyzji, którą zdaniem skarżącej powinna była wydać Izba Odwoławcza po rozpatrzeniu wniesionego do niej odwołania. Z art. 64 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 wynika bowiem, że Izba Odwoławcza może, uchylivszy zaskarżoną przed nią decyzję, skorzystać z uprawnień w granicach kompetencji posiadanych przez instancję OHIM, która wydała ową decyzję, czyli w niniejszym przypadku orzec co do sprzeciwu i go oddalić. W rezultacie orzeczenia takie zaliczają się do tych, które Sąd może wydać w ramach przysługujących mu kompetencji o charakterze reformatoryjnym, określonych w art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 [zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-334/01 MFE Marienfelde przeciwko OHIM - Vétoquinol (HIPOVITON), Zb.Orz. s. II-2787, pkt 19; z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-363/04 Koipe przeciwko OHIM - Aceites del Sur (La Española), Zb.Orz. s. II-3355, pkt 29, 30; z dnia 6 września 2013 r. w sprawie T-599/10 Eurocool Logistik przeciwko OHIM – Lenger (EUROCOOL), niepublikowany w Zbiorze, pkt 25 i przytoczone w nim orzecznictwo].
- 16 Jednakże zważywszy na to, że wspomniana skarga zawiera, poza żądaniem obciążenia interwenienta kosztami postępowania, tylko to jedno żądanie, należy orzec, iż skarżąca domaga się w niej w sposób konieczny nie tylko zmiany zaskarżonej decyzji, ale także stwierdzenia nieważności tej ostatniej [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 7 listopada 2013 r. w sprawie T-666/11 Budziewska przeciwko OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wysoku), niepublikowany w Zbiorze, pkt 18 i przytoczone tam orzecznictwo], co można ponadto wywieść z przedstawienia jedyne go zarzutu skarżącej, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.
- 17 Zdefiniowana w ten sposób skarga jest zatem dopuszczalna.

Rozważania wstępne

- 18 Należy zauważyć, że – jak wynika z zaskarżonej decyzji – Izba Odwoławcza, podobnie jak Wydział Sprzeciwów, uzasadniła odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego do rejestracji dla odzieży, obuwia i nakryć głowy, należących do klasy 25, istnieniem prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego znaku towarowego oraz wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego VOGUE, przy czym na poparcie tego odrzucenia nie zostały przywołane pozostałe wcześniejsze znaki towarowe.
- 19 Stąd też niniejszą skargę należy ocenić wyłącznie w odniesieniu do wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego VOGUE.

W przedmiocie naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

- 20 W ramach swego jedyne go zarzutu skarżąca podnosi, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku zgłoszonego znaku towarowego i wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego VOGUE nie rozciąga się na inne towary poza odzieżą dzianą. Twierdzi ona, że Izba Odwoławcza popełniła błąd przy dokonywaniu porównania całościowego wrażenia wywieranego z jednej strony przez zgłoszony znak towarowy i z drugiej strony przez wcześniejszy szwedzki słowny znak towarowy VOGUE, nie przypisując wystarczającego znaczenia elementowi „teen”, mimo że chodzi tu o element słowny, który umieszczony jest na pierwszym miejscu w zgłoszonym znaku towarowym, a początkowa część znaku jest szczególnie ważna dla wywieranego przez ten znak całościowego wrażenia. Zdaniem skarżącej obecność wspomnianego elementu wprowadza istotną różnicę wizualną względem wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego VOGUE, a z fonetycznego punktu widzenia ukazuje odmienny element w postaci dodatkowej sylaby. Nie można utrzymywać, że zgłoszony znak towarowy jest zdominowany samodzielnie przez element „vogue”, tym bardziej że skoro żaden z kolidujących ze sobą znaków nie posiada znaczenia semantycznego w języku szwedzkim, to nie mogą one zostać uznane za podobne na płaszczyźnie conceptualnej. Ponieważ wcześniejszy szwedzki słowny znak towarowy VOGUE ma – zgodnie z ustaleniem samej Izby Odwoławczej – przeciętnie odróżniający charakter, nie można wywieść dodatkowego ryzyka z bardziej niż przeciętnie odróżniającego charakteru elementu „vogue”. Co się tyczy porównania rozpatrywanych towarów, Izba Odwoławcza nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników charakteryzujących ich wzajemny stosunek. Skarżąca twierdzi, że odzież dziana różni się od nakryć głowy ze względu na jej różne funkcje oraz odmienne tekstylia i materiały używane do jej wyrobu. Punkty sprzedaży lub działy w ramach dużych powierzchni sklepowych, gdzie sprzedawane są powyższe towary, także są różne. Owe towary nie są też względem siebie komplementarne, gdyż jedne nie są istotne lub konieczne do użycia drugich ani nie pozostają w stosunku konkurencyjnym, ponieważ jedne nie mogą zastępować drugich. W odniesieniu do porównania odzieży dzianej i obuwia skarżąca przyznaje, że owe towary są po części identyczne w tym sensie, że pierwsze z nich obejmują również skarpety i inne wyroby pończosznicze, które nosi się na stopach, jednak zwraca uwagę, że nie należą do nich trzewiki, kozaki i sandały. Dodatkowo wykorzystywane materiały, a mianowicie tkaniny ze splotem w pierwszym wypadku i skóra lub skaj w drugim przypadku, są różne, i także w tym względzie wspomniane towary nie są względem siebie konkurencyjne. Nawet jeżeli są one sprzedawane w tych samych sklepach, będą rozmieszczone w różnych sekcjach. Owe towary nie pozostają ze sobą w stosunku konkurencji, a przynajmniej nie bardziej niż w przypadku porównania odzieży dzianej i jakiegokolwiek innego rodzaju odzieży ujętej w klasie 25.
- 21 OHIM i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.
- 22 Zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności z wcześniejszym znakiem towarowym lub podobieństwa do niego, a także identyczności lub podobieństwa towarów lub usług oznaczonych tymi dwoma znakami towarowymi istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym.
- 23 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd istnieje, jeśli krąg odbiorców może uznać, że dane towary lub usługi pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo. W myśl tej samej linii orzeczniczej prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd podlega całościowej ocenie zgodnie ze sposobem postrzegania rozpatrywanych oznaczeń oraz towarów lub usług przez właściwy krąg odbiorców, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych czynników występujących w danym przypadku, a w szczególności wzajemnej zależności między podobieństwem oznaczeń a podobieństwem oznaczonych towarów lub usług [zob. wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-162/01 Laboratorios RTB przeciwko OHIM - Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), Rec. s. II-2821, pkt 30–33 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 24 Do celów stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zakłada jednocześnie istnienie identyczności lub podobieństwa między kolidującymi ze sobą znakami towarowymi oraz identyczności lub podobieństwa oznaczonych tymi znakami towarów lub usług. Przesłanki te mają charakter kumulatywny [zob. wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie T-316/07 Commercy przeciwko OHIM - easyGroup IP Licensing (easyHotel), Zb.Orz. s. II-43, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 25 W niniejszej sprawie należy na wstępie zgodzić się z dokonaną przez Izbę Odwoławczą oceną, która zresztą nie została zakwestionowana przez skarżącą, że właściwy krąg odbiorców, względem którego należy przeanalizować prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, stanowi ogół odbiorców w Szwecji.

W przedmiocie porównania towarów

- 26 Należy wskazać, że Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt 27 zaskarżonej decyzji, iż towary chronione wcześniejszym szwedzkim słownym znakiem towarowym VOGUE, którego rzeczywiste używanie zostało wykazane dla odzieży dzianej, stanowią odzież i są w związku z tym identyczne z „odzieżą” oznaczoną zgłoszonym znakiem towarowym.
- 27 Izba Odwoławcza uznała ponadto, że odzież dziana, obuwie i nakrycia głowy są podobne, z czym nie zgadza się skarżąca.
- 28 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy ocenie podobieństwa danych towarów należy uwzględnić wszystkie istotne czynniki charakteryzujące wzajemny stosunek tych towarów. Czynniki te obejmują w szczególności charakter tych towarów, ich przeznaczenie, sposób używania, podobnie jak to, czy towary te konkurują ze sobą, czy też się uzupełniają. Pod uwagę mogą być brane także inne czynniki, na przykład kanały dystrybucji danych towarów [zob. wyrok Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-443/05 El Corte Inglés przeciwko OHIM - Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), Zb.Orz. s. II-2579, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 29 Na poparcie swego wniosku dotyczącego podobieństwa między odzieżą dzianą z jednej strony a obuwiem i nakryciami głowy z drugiej strony Izba Odwoławcza wskazała, że powyższe wyroby mają ogólnie „ten sam charakter i są używane w tym samym celu, jakim jest okrycie i zabezpieczenie części ludzkiego ciała”. Zwróciła ona również uwagę na podobieństwa w zakresie kanałów dystrybucji tych towarów, na ich zależność od obowiązującej mody oraz na fakt, że właściwy krąg odbiorców ma skłonność do zestawiania ich ze sobą, co świadczy o ich komplementarnym charakterze (pkt 27 zaskarżonej decyzji).
- 30 Co się tyczy przede wszystkim podobieństwa między odzieżą dzianą a nakryciami głowy, należy podkreślić, że nawet jeżeli poszczególne z rozpatrywanych towarów nie są kierowane ogółem do tych samych odbiorców, niemniej jednak mają one to samo przeznaczenie, jakim jest zapewnienie ludziom modnego ubrania. A zatem z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców rozpatrywane towary należą do tej samej rodziny wyrobów, a mianowicie modnej odzieży. Ponieważ znaczna część przedsiębiorstw z sektora mody sprzedaje pod tym samym znakiem towarowym artykuły odzieżowe w różnym stylu, nie można wykluczyć, że właściwy krąg odbiorców będzie postrzegał poszczególne z rozpatrywanych towarów jako pochodzące z tego samego przedsiębiorstwa [zob. podobnie, w odniesieniu do odzieży wierzchniej i bielizny damskiej z jednej strony i w szczególności do chłopców i młodzieżowych nakryć głowy z drugiej strony, wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie T-323/10 Chabou przeciwko OHIM – Chalou (CHABOU), niepublikowany w Zbiorze, pkt 34].
- 31 Zważywszy na powyższe, podobne przeznaczenie rozpatrywanych towarów i okoliczność, iż należą one do tej samej rodziny wyrobów, wzmacniają prawdopodobieństwo, że ich dystrybucja będzie odbywać się za pomocą tych samych kanałów i że będą one oferowane na sprzedaż w tych samych sklepach.

Chociaż prawdą jest, na co zwraca uwagę skarżąca, że owe towary niekoniecznie muszą być sprzedawane w tych samych sklepach lub w tych samych działach w ramach dużych powierzchni sklepowych, to wciąż ich dystrybucji dokonują hurtownie z sektora odzieżowego i towary te są sprzedawane w sklepach z odzieżą oraz w ramach dużych powierzchni sklepowych, oferujących także wyroby odzieżowe zgodne z najnowszą modą. Bez uszczerbku dla przeprowadzonej w pkt 48 i 49 poniżej analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy zauważyć, że również powyższe okoliczności mogą wzmocniać u właściwego kręgu odbiorców przekonanie, że dane towary pochodzą z tego samego przedsiębiorstwa lub z przedsiębiorstw powiązanych gospodarczo (ww. wyrok w sprawie CHABOU, pkt 37).

- 32 Odnosząc się następnie do podobieństwa odzieży dzianej i obuwia, należy na wstępie zauważyć, że istnieje dostrzegalna komplementarność między artykułami odzieży dzianej przeznaczonymi do okrycia nóg i stóp, zwłaszcza pończochami, skarpetami i rajstopami, a obuwiem, ponieważ przeciętni konsumenci często dobierają wspomniane artykuły do obuwia, które z kolei zestawiają z omawianą odzieżą. A zatem Izba Odwoławcza słusznie podkreśliła w pkt 27 zaskarżonej decyzji chęć zestawiania ze sobą tych wyrobów przez właściwy krąg odbiorców. Z utrwalonego orzecznictwa dotyczącego podobieństwa między odzieżą ogólnie a obuwiem wynika również, że wystarczająco silny związek istniejący między odpowiednimi funkcjami tych towarów, który jest widoczny przede wszystkim z uwagi na fakt przynależności do tej samej klasy, oraz faktyczna możliwość, że będą one wytwarzane przez te same podmioty gospodarcze lub sprzedawane razem, pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że towary te mogą zostać uznane przez właściwy krąg odbiorców za powiązane ze sobą [wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie T-115/02 AVEX przeciwko OHIM - Ahlers (a), Zb.Orz. s. II-2907, pkt 26]. Z przyczyn wskazanych w początkowej części niniejszego punktu powyższe stwierdzenie tym bardziej odnosi się do odzieży dzianej.
- 33 Co się tyczy wreszcie bardziej ogólnie podobieństwa między odzieżą dzianą z jednej strony a nakryciami głowy i obuwiem rozpatrywanymi jako całość z drugiej strony, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odzież, obuwie i nakrycia głowy, należące do klasy 25, są podporządkowane temu samemu celowi, ponieważ są wytwarzane, aby okrywać ludzkie ciało, zakrywać je, chronić i ozdabiać [zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 10 września 2008 r. w sprawie T-96/06 Tsakiris-Mallas przeciwko OHIM – Late Editions (exé), niepublikowany w Zbiorze, pkt 30; z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie T-364/08 2nine przeciwko OHIM – Pacific Sunwear of California (nollie), niepublikowany w Zbiorze, pkt 33].
- 34 A zatem Izba Odwoławcza prawidłowo uznała rozpatrywane towary za podobne w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, mimo że przy ich produkcji używa się odmiennych tekstyliów i materiałów i mimo że są one czasami przedmiotem handlu w różnych punktach sprzedaży.
- 35 Rozpatrywane towary są zatem po części identyczne i po części podobne.

W przedmiocie porównania oznaczeń

- 36 Kolidujące ze sobą oznaczenia są słownymi znakami towarowymi, przy czym wcześniejszy szwedzki słowny znak towarowy składa się z pojedynczego słowa „vogue”, natomiast zgłoszony znak towarowy zawiera słowa „teen” i „vogue”.
- 37 Należy przypomnieć, że całościową ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w zakresie dotyczącym wizualnego, fonetycznego lub konceptualnego podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń należy oprzeć na wywieranym przez nie całościowym wrażeniu, ze szczególnym uwzględnieniem ich elementów odróżniających i dominujących. Sposób postrzegania znaków towarowych przez przeciętnych konsumentów danych towarów lub usług odgrywa w całościowej ocenie wspomnianego prawdopodobieństwa decydującą rolę. W tym względzie przeciętny konsument

postrzega zwykle znak towarowy jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali (zob. wyrok Trybunału z dnia 12 czerwca 2007 r. w sprawie C-334/05 P OHIM przeciwko Shaker, Zb.Orz. s. I-4529, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 38 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza stwierdziła przeciętne podobieństwo kolidujących ze sobą oznaczeń na płaszczyznach wizualnej i fonetycznej, wyłączając zarazem podobieństwo konceptualne z uwagi na fakt, że żaden z tych wyrazów nie posiada znaczenia semantycznego w języku szwedzkim.

– W przedmiocie porównania wizualnego

- 39 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, co też uczyniła Izba Odwoławcza w pkt 29 zaskarżonej decyzji, że chociaż prawdą jest, iż zgłoszony znak towarowy zawiera dwa słowa, w odróżnieniu od wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego, który składa się tylko z jednego wyrazu, to wcześniejszy szwedzki słowny znak towarowy wciąż całkowicie mieści się w zgłoszonym znaku towarowym. Wyraz „vogue”, obecny w obu kolidujących ze sobą oznaczeniach, stanowi w przypadku wcześniejszego szwedzkiego słownego znaku towarowego jedyne słowo, które będzie mogło zostać odczytane przez właściwy krąg odbiorców, natomiast w zgłoszonym znaku towarowym jest on ostatnim słowem, które zostanie odczytane. Nadto, podczas gdy słowo „teen” składa się z czterech liter, słowo „vogue” zawiera ich pięć. Z powyższego wynika, że z punktu widzenia porównania wizualnego w przypadku zgłoszonego znaku towarowego element „teen” nie będzie odgrywał większej roli niż element „vogue”.

- 40 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o przywołanie przez skarżącą orzecznictwo, zgodnie z którym początek oznaczenia ma szczególne znaczenie dla całościowego wrażenia wywieranego przez dane oznaczenie [wyroki Sądu: z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie T-112/03 L'Oréal przeciwko OHIM - Revlon (FLEXI AIR), Zb.Orz. s. II-949, pkt 64, 65; z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie T-357/07 Focus Magazin Verlag przeciwko OHIM – Editorial Planeta (FOCUS Radio), niepublikowany w Zbiorze, pkt 36], należy przypomnieć, że stwierdzenie to nie zawsze ma zastosowanie i w żadnym wypadku nie może podważyć zasady, że badanie podobieństwa znaków musi uwzględniać wywierane przez nie całościowe wrażenie, ponieważ przeciętny konsument postrzega zwykle znak towarowy jako całość i nie dokonuje analizy jego poszczególnych detali [zob. wyrok Sądu z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie T-158/05 Trek Bicycle przeciwko OHIM – Audi (ALLTREK), niepublikowany w Zbiorze, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo]. A zatem pomimo obecności pierwszego elementu, odróżniającego zgłoszony znak towarowy od wcześniejszego znaku, oba te znaki mogą wykazywać pewne podobieństwo wizualne ze względu na posiadanie wspólnego elementu [wyroki Sądu: z dnia 25 listopada 2003 r. w sprawie T-286/02 Oriental Kitchen przeciwko OHIM - Mou Dybfrost (KIAP MOU), Rec. s. II-4953, pkt 39–44; z dnia 8 marca 2005 r. w sprawie T-32/03 Leder & Schuh przeciwko OHIM – Schuhpark Fascies (JELLO Schuhpark), niepublikowany w Zbiorze, pkt 38–47; z dnia 14 kwietnia 2011 r. w sprawie T-466/08 Lancôme przeciwko OHIM - Focus Magazin Verlag (ACNO FOCUS), Zb.Orz. s. II-1831, pkt 56–63].

- 41 Tak więc Izba Odwoławcza prawidłowo stwierdziła na płaszczyźnie wizualnej przeciętne podobieństwo kolidujących ze sobą oznaczeń, wynikające z obecności wspólnego tym oznaczeniom elementu „vogue”.

– W przedmiocie porównania fonetycznego

- 42 Izba Odwoławcza stwierdziła także przeciętne podobieństwo fonetyczne kolidujących ze sobą oznaczeń, ponieważ w obu tych przypadkach wspólny im element „vogue” jest wymawiany w ten sam sposób.

- 43 Na wstępie należy wskazać, że obecność elementu „teen” w zgłoszonym znaku towarowym przyczynia się niewątpliwie do fonetycznego rozróżnienia tych dwóch kolidujących ze sobą oznaczeń, na co wskazuje skarżąca. Niemniej jednak nie można zgodzić się z tym, że element „teen”, zważywszy na jego krótkość, przeważa w tym względzie nad elementem „vogue”, wspólnym tym dwóm oznaczeniom.

W rezultacie można przyjąć, że między tymi dwoma oznaczeniami rozpatrywanymi jako całość istnieje pewne podobieństwo fonetyczne [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie T-90/06 Tomorrow Focus przeciwko OHIM – Information Builders (Tomorrow Focus), niepublikowany w Zbiorze, pkt 34; ww. wyrok w sprawie ACNO FOCUS, pkt 64]. A zatem skarżąca błędnie utrzymuje, że Izba Odwoławcza popełniła błąd w ocenie, uznając, iż z fonetycznego punktu widzenia kolidujące ze sobą oznaczenia wykazują przeciętny stopień podobieństwa.

– W przedmiocie porównania konceptualnego

- 44 Izba Odwoławcza przypominała w pkt 31 zaskarżonej decyzji, że żaden z dwóch omawianych elementów („teen” i „vogue”) nie posiada znaczenia semantycznego w języku szwedzkim, które to ustalenie nie jest kwestionowane. Niemniej jednak należy także zbadać, czego nie uczyniła Izba Odwoławcza, czy ogół odbiorców w Szwecji, w znacznej mierze mówiący po angielsku, jest w stanie ustalić znaczenie tych dwóch elementów. Rozważania poświęcone tej problematyce przez OHIM w odpowiedzi na skargę dotyczą znajomości języka angielskiego przez ogół odbiorców w Szwecji. Należy zatem sprawdzić, czy owo niekompletne badanie przeprowadzone przez Izbę Odwoławczą może wpłynąć na zgodność zaskarżonej decyzji z prawem, nawet jeżeli nie stanowi ono znamion niewystarczającego uzasadnienia – ponieważ Izba Odwoławcza wyraźnie wskazała przyczyny, dla których uznała, że nie można było przeprowadzić porównania kolidujących ze sobą oznaczeń na płaszczyźnie konceptualnej – a jedynie jest przejawem częściowo błędnej oceny dotyczącej umiejętności właściwego kręgu odbiorców.
- 45 W niniejszej sprawie część tego ogółu odbiorców posługująca się językiem angielskim będzie rozumiała słowo „vogue” jako wyraz mający związek z modą, a słowo „teen” jako określenie odnoszące się wyraźnie do nastolatków. Ponadto odpowiednik słowa „teenager” w języku szwedzkim ma podobną konstrukcję, a mianowicie brzmi „tonåring”. Można stąd wywieść, że wyrażenie „teen vogue” będzie postrzegane jako zwykła odmiana „vogue”, oznaczająca „to, co jest w modzie dla nastolatków”, pochodzące w sposób naturalny od „tego, co jest w modzie”. To oczywiste podobieństwo konceptualne jedynie wzmacnia ustalenia dokonane przez Izbę Odwoławczą w zakresie, przede wszystkim, podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń i, następnie, prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W rezultacie powyższy błąd w ocenie umiejętności właściwego kręgu odbiorców pozostaje bez znaczenia dla zgodności zaskarżonej decyzji z prawem, jeśli zważyć, że w odniesieniu do części właściwego kręgu odbiorców nieznającej angielskiego dokonane przez Izbę Odwoławczą stwierdzenie braku wpływu porównania konceptualnego na ocenę podobieństwa omawianych oznaczeń pozostaje trafne [zob. wyrok Sądu z dnia 16 września 2013 r. w sprawie T-569/11 Gitana przeciwko OHIM – Teddy (GITANA), niepublikowany w Zbiorze, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo].

– Wnioski dotyczące porównania oznaczeń

- 46 Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła zatem, że w odczuciu właściwego kręgu odbiorców między kolidującymi ze sobą oznaczeniami występują podobieństwa wizualne i fonetyczne. Natomiast twierdzenie, zgodnie z którym między wcześniejszym szwedzkim słownym znakiem towarowym a znakiem zgłoszonym nie można było ustalić żadnej różnicy konceptualnej z uwagi na to, że tworzące je elementy nie mają w języku szwedzkim znaczenia semantycznego, jest prawdziwe jedynie w odniesieniu do części właściwego kręgu odbiorców nieznającej angielskiego. Niemniej jednak uwzględnienie anglojęzycznej części właściwego kręgu odbiorców prowadzi wyłącznie do stwierdzenia istnienia podobieństwa konceptualnego między kolidującymi ze sobą oznaczeniami.
- 47 W rezultacie skarżąca nie ma racji, utrzymując, że kolidujące ze sobą oznaczenia błędnie zostały uznane za podobne. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem dwa znaki towarowe są podobne, jeżeli z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców są one przynajmniej częściowo identyczne pod

względem aspektów wizualnego, fonetycznego i konceptualnego [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 października 2002 r. w sprawie T-6/01 Matratzen Concord przeciwko OHIM - Hukla Germany (MATRATZEN), Rec. s. II-4335, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo].

W przedmiocie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd

- 48 Całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zakłada pewną współzależność branych pod uwagę czynników, zwłaszcza podobieństwa znaków towarowych i podobieństwa oznaczonych nimi towarów lub usług. Stąd niski stopień podobieństwa między oznaczonymi towarami lub usługami może być zrównoważony wysokim stopniem podobieństwa między samymi znakami i odwrotnie [wyrok Trybunału z dnia 29 września 1998 r. w sprawie C-39/97 Canon, Rec. s. I-5507, pkt 17; wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych T-81/03, T-82/03 i T-103/03 Mast-Jägermeister przeciwko OHIM - Licorera Zacapaneca (VENADO w ramie i in.), Zb.Orz. s. II-5409, pkt 74].
- 49 Zważywszy na wizualne i fonetyczne podobieństwo kolidujących ze sobą oznaczeń, a także na fakt, że towary oznaczone wcześniejszym szwedzkim słownym znakiem towarowym VOGUE z jednej strony i zgłoszonym znakiem towarowym z drugiej strony są po części identyczne i po części podobne, Izba Odwoławcza, nie popełniając błędu, stwierdziła, że w przypadku tych dwóch znaków istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, i potwierdziła w ten sposób decyzję Wydziału Sprzeciwów odmawiającą rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla „odzieży, obuwia, nakryć głowy; części i akcesoriów do wszystkich uprzednio wymienionych towarów”, należących do klasy 25.
- 50 Ponieważ jedyny zarzut skarżącej dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, który został wysunięty na poparcie żądania zarówno stwierdzenia nieważności, jak i zmiany zaskarżonej decyzji, nie jest zasadny, niniejszą skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 51 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 52 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Advance Magazine Publishers, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 lutego 2014 r.

Podpisy